

MARTON RÉKA ZSÓFIA

Barokk templom, újratöltve

Templomablak porcsóváján át sejlik fel
A régészek hátrahagyott játszótere.
Ideális Hamlet-pillanat lehetett volna:
Két kezembe veszem koponyádat s megkérdem:
„Lenni vagy nem lenni, az...”
Mire te ezt feleled:
–’Öhm, mint látod nem lenni...’
De én tovább folytatom:
„Akkor nemesb-e a lélek ha...”
–’Lélek? Miféle lélek? 27 grammnyi levegővétél
(valahol az éterben).’
„Ha tűri balsorsa minden nyűgét és nyilait...”
– toldom hozzá.
–’Hát, nyűg és nyíl az volt bőven,
Főleg a tatár nyíla a hátam közepibe...’
„Vagy ha fegyvert ragadva véget vet neki?”
– próbálkozom még egyszer.
–’Kellett is ide fegyver, mikor az a nyíl
egyenesen elől gyütt ki!’
De *mindez* csak lehetett volna.
Koponyád változatlanul pihen a
steril régészeti homokban.
A kérdések feltevés nélkül maradtak.
Anélkül válaszolnak az üres szemgödrök
Szeptember vakító kontrasztjában.

22. századi híradó

'Szenzációs lelet az 1990-es évekből
Származó feltárt lakóház.'

Na igen. „Kizökkent az idő...”

S üdvösség ide, kárhozat oda,

Bizony mi sem tudjuk helyretolni azt.

Idestova egyre nagyobb szakadék tátong

1200 és 2100 között.

Nincs az a híd, ami összekötné,

Vagy szuperhős, aki befoltozná

A történelem linearitásán esett

Eme óriási *black hole*-t.

Fekete lyuk, benne nem bolygók vagy a fény

Lelik örök nyugalmaikat, hanem

A jobbágy, a céhmester, a lovag és a gepidák

Fénykora lesz csupán sötétségreszecske.

Most azonban elvakít a barokk ablakon beömlő fény

Mely porszemcséket táncoltat a templomtér pászmájában

Maszkká színezve a homokban derengő csontokat.

Ez a jelen idő.

GARDA FEJ, akril, papír, 40×30 cm, 2009